

Capitolul 1

Era ora micului dejun. Hercule Poirot stătea la masă, cu o ceașcă de ciocolată aburindă alături. Dintotdeauna fusese un mare amator de dulciuri. Ciocolata era completată de o *brioche*. Se potriveau de minune. Omulețul *dădu* din cap mulțumit. Brișa provenea de la cel de-al patrulea magazin la care încercase – o *pâtisserie* daneză, dar infinit superioară celei așa-zise franceze de alături, care se dovedise o mare păcăleală.

Din punct de vedere gastronomic, stomacul îi era împăcat, și la fel își simțea și cugetul – poate chiar prea împăcat. Terminase de scris la a sa *Magnum Opus*, un studiu despre marii scriitori de literatură polițistă. Îndrăznise să-l critice cu asprime pe Edgar Allan Poe, își exprimase nemulțumirea față de lipsa de metodă sau de ordine din efuziunile romantice ale lui Wilkie Collins, ridicase în slăvi doi autori americani practic necunoscuți și, una peste alta, apreciasse ceea ce trebuia apreciat, dar se abținuse cu severitate acolo unde era cazul. După ce volumul fusese tipărit, analizase rezultatul și, în afară de un număr realmente incredibil de greșeli de tipar, îl considerase bun. Se bucurase de această realizare literară și de volumul vast de lectură pe care fusese nevoit să îl parcurgă, pufnise cu voluptuos dezgust în timp ce trântea câte o carte pe podea (deși nu uita niciodată să o ridice și să o arunce cu grijă în coșul de hârtii) și încuviințase apreciativ din cap în rarele ocazii când asemenea aprecieri erau îndreptățite.

Și acum? Își oferise o binemeritată și foarte plăcută pauză de relaxare după efortul intelectual depus. Dar nimeni nu putea să se relaxeze de-a pururi; întotdeauna urma o altă activitate. Din nefericire, Poirot nu avea nici cea mai mică idee care ar fi putut să fie aceasta. O altă realizare literară? Nicidecum. Fă un lucru bine și mergi mai departe. Acela era principiul lui. Și, la drept vorbind, se cam plictisise. Activitatea mentală intensă în care se adâncise cu pasiune îl copleșise. Căpătase obiceiuri proaste, devenise agitat...

Foarte enervant! Clătină din cap și mai luă o înghițitură de ciocolată caldă.

Ușa se deschise și manieratul lui servitor, George, intră. Avea o atitudine respectuoasă și ușor conciliantă. Tuși și murmură:

– A venit, începu el, după care făcu o scurtă pauză, o... o tânără doamnă.

Poirot îl privi surprins.

– La ora asta nu primesc pe nimeni, zise el dojenitor.

– Nu, domnule, consimți George.

Stăpân și servitor se uitară unul la altul. Uneori comunicarea între ei se realiza foarte greu. Prin tonalitate, aluzie fină sau o anume selecție a cuvintelor, George dădea de înțeles că, prin întrebări potrivite, ai putea smulge mai multe informații de la el. Poirot se gândi care putea fi întrebarea potrivită în situația dată.

– Este o persoană atrăgătoare această tânără doamnă? se interesă el prudent.

– După mine nu, domnule, dar gusturile nu se discută.

Poirot reflectă asupra răspunsului și își aminti de mica pauză pe care o făcuse George înainte de sintagma „tânără doamnă“. George era un fin observator social. Deși fusese incert în privința statutului vizitatoarei, îi acordase prezumția de nevinovăție.

– Consideri că este mai degrabă o tânără doamnă decât, hai să spunem, o persoană tânără?

– Așa cred, domnule, deși în ziua de azi nu e întotdeauna ușor să faci diferența, rosti George cu sincer regret.

– Ți-a oferit vreun motiv pentru care dorește să mă vadă?

– A spus, începu George, pronunțând cuvintele cu o oarecare șovăială și părând să-și ceară scuze pentru ele în avans, că ar dori să vă consulte referitor la o crimă pe care ar fi putut-o săvârși chiar ea.

Hercule Poirot făcu ochii mari.

– *Ar fi putut-o săvârși* chiar ea? Nu știe?

– Asta a spus, domnule.

– Nesatisfăcător, dar posibil interesant, remarcă Poirot.

– Poate a fost o glumă, domnule, zise George cu o mică ezitare.

– Orice este posibil, încuviință Poirot, dar e greu de crezut. Condu-o înăuntru peste cinci minute, adăugă el în timp ce ridică pedant ceașca.

– Da, domnule, zise George retrăgându-se.

Poirot își termină ultima înghițitură de ciocolată, împinse ceașca într-o parte și se ridică în picioare. Se îndreptă spre șemineu și își aranjă cu grijă mustața în oglinda atârnată deasupra acestuia. Mulțumit, se așeză apoi la loc pe scaun și rămase în așteptarea vizitatoarei. Nu știa exact ce avea să urmeze...

Sperase, fără îndoială, la ceva mai aproape de propriul ideal de frumusețe feminină. Ba chiar îi trecuse prin minte expresia desuetă „frumoasă în suferință“. Când George reveni însoțit de musafiră, Poirot se simți dezamăgit. Clătină din cap și oftă în sinea lui. Nici vorbă de frumusețe și nici de vreo suferință vizibilă. O ușoară nedumerire era tot ce se putea citi pe chipul ei.

„Pffiu! reflectă Poirot dezgustat. Fetele astea! Nici măcar nu încearcă să facă ceva în privința înfățișării lor! Bine machiată, îmbrăcată atrăgător, cu părul aranjat de un coafor talentat, parcă ar mai fi mers. Dar așa!“

Musafira lui era o fată de vreo douăzeci și ceva de ani. Părul lung și răvășit, de o culoare nedefinită, i se revărsa pe umeri. Ochii mari și lipsiți de expresie erau de un albastru-verzui. Purta ceea ce probabil reprezenta uniforma obișnuită a generației sale.

Cizme înalte de piele, de culoare neagră, ciorapi albi de lână cu model ajurat, de o curățenie îndoielnică, o bucățică de fustă și un pulover de lână groasă, lung și șleampăt. Orice persoană respectabilă de vârsta lui Poirot n-ar fi avut decât o singură dorință: să o arunce cât mai repede posibil într-o cadă. Poirot simțise deseori această pornire în timp ce mergea pe stradă. Văzuse sute de fete care arătau exact la fel. Toate păreau murdare. Și totuși, în mod paradoxal, vizitatoarea de astăzi lăsa impresia că fusese recent scufundată și trasă afară dintr-un râu. Probabil că astfel de fete, reflectă el, nu erau cu adevărat murdare. Pur și simplu se străduiau din răzputeri să arate așa.

Poirot o întâmpină cu politețea-i obișnuită, îi strânse mâna și-i indică un scaun.

– Ai cerut să mă vezi, *mademoiselle*? Ia loc, te rog.

– Ah, rosti fata, gâfâind ușor și privind-l fix.

– *Eh bien?* urmă Poirot.

Fata ezită.

– Cred că... aş prefera să rămân în picioare, zise ea continuând să-l privească sceptică.

– Cum dorești, replică Poirot.

Se întoarse la locul lui și rămase în așteptare. Fata se muta de pe un picior pe altul, uitându-se când în podea, când la Poirot.

– Dumneavoastră... dumneavoastră *sunteți* Hercule Poirot?

– Categorie. Cu ce îți pot fi de folos?

– Ah, mă rog, e foarte dificil. Adică...

Poirot intuit că fata avea nevoie de ajutor.

– Servitorul meu mi-a spus că dorești să mă consulți pentru că trăiești cu impresia că ai fi putut comite o crimă. E corect?

Fata dădu din cap aprobator.

– Da.

– Fără îndoială, nu e o chestiune care să admită vreun dubiu.

Ești singura care trebuie să știe dacă a comis o crimă sau nu.

– Ei bine, nu prea știu cum să vă spun. Adică...

– Curaj, zise Poirot binevoitor. Ia loc. Relaxează-te. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

– Nu cred... ah, vai, nu știu cum... Vedeți, este foarte dificil. M-am... m-am răzgândit. Nu vreau să fiu necuviincioasă, dar... în sfârșit, cred că mai bine aş pleca.

– Hai. Curaj!

– Nu, nu pot. Mi-am imaginat că aş putea veni și... aş putea să vă întreb ce să fac... dar nu pot, înțelegeți. Este cu totul altfel decât...

– Decât ce?

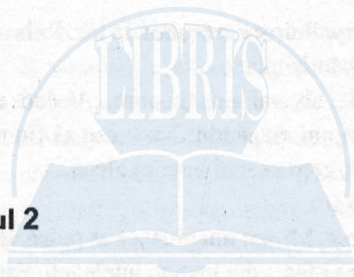
– Îmi pare foarte rău și chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar... Scoase un oftat adânc, privi spre Poirot, apoi într-o parte și brusc izbucni: *Sunteți prea în vârstă!* Nimeni nu mi-a spus că sunteți așa de bătrân. Chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar... asta e. *Sunteți prea în vârstă.* Îmi pare foarte rău.

Se întoarse pe neașteptate și ieși din cameră, dibuind drumul asemenea unei molii disperate în lumina lămpii.

Poirot, rămas cu gura căscată, auzi zgomotul ușii trântite de la intrare și exclamă:

– *Nom d'un nom d'un nom!*¹

¹ Pentru numele lui Dumnezeu! (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

Capitolul 2

I

Telefonul sună.

Hercule Poirot nici măcar nu păru să bage de seamă.

Continuă să sune ascuțit și insistent.

George intră în cameră și se îndreptă spre aparat, aruncând în același timp o privire întrebătoare în direcția lui Poirot.

Poirot îi făcu semn cu mâna.

– Lasă-l, zise el.

George se supuse și părăsi din nou încăperea. Telefonul continuă să sune. Zgomotul începea să devină agasant. Brusc încetă. Dar, după numai două minute, o luă de la capăt.

– Ah, *sapristi!*¹ Probabil că e o femeie – în mod sigur, o femeie, zise el oftând și se ridică.

– Alo? rosti el în receptor.

– Dumneata ești, *monsieur* Poirot?

– Eu în persoană.

– Sunt doamna Oliver. Vocea dumitale sună altfel. Nu te-am recunoscut la început.

– *Bonjour, madame!* Ești bine, nădăjduiesc?

– O, mă simt foarte bine, se auzi vocea lui Ariadne Oliver cu obișnuitele ei accente de veselie.

Renunțata scriitoare de romane polițiste și Hercule Poirot erau în relații amicale.

– Este cam devreme să te sun, dar vreau să îți cer o favoare.

– Da?

– Este vorba despre banchetul anual al Clubului autorilor de romane polițiste; mă întreb dacă ai dori să vii și să fii președintele nostru de onoare în acest an. Mi-ar face mare plăcere dacă ai accepta.

– Când va avea loc?

– Luna viitoare, pe douăzeci și trei.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat adânc.

– Vai! Sunt prea bătrân.

– Prea bătrân? Ce naiba vrei să spui? Nu ești deloc bătrân.

– Crezi?

– Sunt sigură. Vei fi minunat. Ai putea să ne împărtășești din experiența dumitale grozavă cu crime adevărate.

– Și cine va dori să asculte?

– Toată lumea. *Monsieur* Poirot, este vreo problemă? S-a întâmplat ceva? Pari indispus.

– Da, sunt indispus. Sentimentele mele... ah, în sfârșit, nu contează.

– Dar spune-mi despre ce este vorba.

– De ce să mai fac caz?

– De ce nu? Mai bine ai trece pe la mine să-mi povestești. Când vii? În această după-amiază. Vino să bem ceaiul împreună.

– După-amiaza nu beau ceai.

– Atunci o cafea?

– De regulă nu beau cafea după-amiaza.

– Ciocolată? Cu frișcă pe deasupra? Sau o tiză. Iubești tizanele. Sau limonadă. Sau oranjadă. Sau ai vrea o cafea decofeinizată, dacă pot să fac rost...

– Ah *ça, non, par exemple!*¹ Este o porcărie.

– Unul dintre acele siropuri care îți plac foarte mult. Am o jumătate de sticlă de Ribena în dulapul din bucătărie.

¹ Doamne Sfinte! (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

¹ Ah, asta nu, pentru numele lui Dumnezeu! (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

- Ce este Ribena?
- Sirop de coacăze negre.
- Trebuie să recunosc că te străduiești serios, *madame*.

Sunt mișcat de grija dumitale. Voi accepta cu plăcere să beau o ceașcă de ciocolată caldă în această după-amiază.

- Bine. Și apoi îmi vei povesti ce te-a indispus, încheie ea și închise telefonul.

II

Poirot rămase o clipă pe gânduri, apoi formă un număr la telefon.

- Domnul Goby? rosti imediat. Hercule Poirot la telefon. Sunteți extrem de ocupat în clipa aceasta?

- Potrivit, se auzi vocea domnului Goby. Nici prea-prea, nici foarte-foarte. Dar ca să vă fac plăcere, *monsieur* Poirot, dacă sunteți grăbit, așa cum se întâmplă de obicei, ei bine, n-aș zice că tinerii mei nu fac față la sarcinile pe care le au în acest moment. Bineînțeles că băieții buni nu mai sunt la fel de ușor de găsit ca pe vremuri. În ziua de azi au o părere exagerat de bună despre ei. Au impresia că știu totul înainte să înceapă să învețe. Dar asta e! Nu le poți pretinde celor tineri mintea bătrânilor. Voi fi încântat să mă pun la dispoziția dumneavoastră, *monsieur* Poirot. Poate izbutesc să pun la treabă vreo doi flăcăi mai descurcăreți. Presupun că e o chestiune de uz curent – culegere de informații?

În vreme ce Poirot intra în detaliile afacerii care-l interesa, domnul Goby dădea aprobator din cap și asculta. Odată încheiată conversația cu domnul Goby, Poirot sună la Scotland Yard, unde i se făcu legătura cu un prieten. După ce ascultă doleanțele lui Poirot, acesta răspunse:

- Nu vrei prea multe, nu? Orice fel de crimă, petrecută oriunde. Timp, loc și victimă necunoscute. Părerea mea,

prietene, e că umbli după potcoave de cai morți. În realitate nu știi *nimic!*

III

În după-amiaza aceea, la 4.15, Poirot se afla în salonul doamnei Oliver, sorbind recunoscător dintr-o ceașcă mare de ciocolată cu frișcă pe care gazda tocmai o așezase pe o masă mică lângă el, însoțite de o farfurioară cu pișcoturi *langue de chats*¹.

- Ce amabil din partea dumitale, *chère madame*.

Poirot se uită peste marginea ceștii, ușor surprins de coafura doamnei Oliver și, de asemenea, de noul ei tapet. Ambele aduceau o notă inedită în peisaj. Ultima dată când o întâlnise pe doamna Oliver, aceasta avea o coafură simplă și sobră. Acum afișa o bogăție de cârlionți și bucle aranjate în cascadă pe tot capul. După părerea lui Poirot, această abundență era în mare măsură artificială. Se gândi cam câte șuvițe de păr se puteau desprinde pe neașteptate dacă doamna Oliver s-ar fi înfierbântat brusc, așa cum îi era obiceiul. Cât despre tapet...

- Aceste cireșe... sunt de ultimă oră, nu? rosti el, făcând un semn cu lingurița spre peretele care îi lăsa impresia că te afli într-o livadă.

- Sunt cam dese, nu crezi? zise doamna Oliver. E foarte greu să anticipezi cum va arăta tapetul, odată pus pe perete. Cel vechi și se părea mai potrivit?

Poirot își amintea vag ceea ce părea să fi fost o pădure plină de păsări tropicale viu colorate. Era aproape gata să remarce *Plus ça change, plus c'est la même chose*², dar se stăpâni.

¹ Limbi de pisică (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

² Cugetare atribuită lui Jean-Baptiste Alphonse Karr (1808-1890), romanțier, jurnalist și critic literar francez: „Cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât ele rămân mai neschimbate“ (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

– Și acum, făcu doamna Oliver în timp ce musafirul ei pu-
ne a ceașca pe farfuria și scotea un suspin de satisfacție,
ștergându-și resturile de frișcă de pe mustață, să vedem despre
ce este vorba.

– Este o poveste foarte simplă. Azi-dimineață a venit o fată
să mă vadă. I-am sugerat să fixeze o întâlnire. Nu-mi place să
fiu smuls din rutina mea. Ea a trimis răspuns că dorea să mă
vadă imediat, pentru că trăia cu impresia că săvârșise o crimă.

– Ce lucru ciudat a putut să spună. Nu știa?

– Întocmai! *C'est inouï!* Așa că i-am comunicat lui George
să o poftescă înăuntru. A rămas în picioare! A refuzat să ia loc.
A rămas în picioare cu privirea ațintită asupra mea. Părea cam
săracă cu duhul. Am încercat să o încurajez. Apoi, brusc, mi-a
spus că s-a răzgândit. A zis că nu voia să fie necuviincioasă,
dar că – închipuie-ți! – sunt *prea bătrân*...

Doamna Oliver se grăbi să rostească un șuvoi de cuvinte
liniștitoare.

– Ei, așa sunt fetele. Aproape toate cred că oricine are peste
treizeci și cinci de ani este cu un picior în groapă. Nu au nici un
pic de *minte* fetele astea, sper că-ți dai seama.

– M-a rănit, zise Hercule Poirot.

– Dacă aș fi în locul dumitale, nu mi-aș face griji din cauza
asta. N-a fost decât un exemplu de atitudine necivilizată.

– Asta nu contează. În plus, nu e vorba doar despre senti-
mentele *mele*. Sunt îngrijorat. Sunt cu adevărat îngrijorat.

– Eu aș uita totul dacă aș fi în locul dumitale, îl sfătui con-
sulator doamna Oliver.

– Nu ai înțeles. Sunt îngrijorat din cauza acestei fete. A ve-
nit la mine să-mi ceară *ajutorul*. Pe urmă a ajuns la concluzia
că sunt prea bătrân. Prea bătrân ca să-i fiu de vreun folos. S-a
înșelat, bineînțeles, se înțelege de la sine, și după asta a plecat
pur și simplu. Dar ascultă-mă pe mine, fata aceea *are nevoie*
de ajutor.

¹ Asta-i nemaiauzit! (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

– Nu cred că are cu adevărat, zise doamna Oliver pe un ton
liniștitor. Fetele se agită pentru orice nimic.

– Nu. Greșești. *Are nevoie de ajutor*.

– Doar nu crezi că a comis cu adevărat o crimă?

– De ce nu? A spus că a comis-o.

– Da, dar... doamna Oliver se opri. Fata a spus că *poate* a să-
vârșit o crimă, adăugă ea încet. Dar ce a vrut să spună cu asta?

– Exact. Nu are nici o noimă.

– Pe cine a omorât sau pe cine crede că a omorât?

Poirot ridică din umeri.

– Și de ce să fi omorât pe cineva?

Poirot ridică din nou din umeri.

– Fără îndoială, ar putea exista o mulțime de motive, începu
doamna Oliver să prindă curaj în timp ce își puna la treabă ima-
ginația prolifică. Ar fi putut călca pe cineva cu mașina fără să
oprească sau ar fi putut să fie atacată de un bărbat pe o faleză și
să-l împingă într-o prăpastie. Ar fi putut da cuiva un medica-
ment nepotrivit, din greșală, sau ar fi putut merge la o petrecere
deochetă, unde ar fi putut avea o dispută violentă cu cineva.
Când și-ar fi venit în fire, ar fi putut descoperi că a înjunghiat
o persoană. Ar...

– *Assez, madame, assez!*¹

Dar doamna Oliver continuă:

– Ar putea să fie o asistentă medicală care a administrat un
anestezic greșit sau... se întrerupse brusc, doritoare de amă-
nunte mai clare. Cum arăta?

Poirot reflectă o clipă.

– O Ofelie complet neatrăgătoare.

– Dumnezeuule, murmură doamna Oliver. Parcă o *văd* aie-
vea când mi-o descrii așa. Ce curios!

– Este absolut neputincioasă, replică Poirot. Asta e im-
presia pe care mi-a lăsat-o. Incapabilă să înfrunte dificultățile.

¹ Destul, doamnă, destul! (în lb. franceză, în original) (n.tr.)